

สัมมนากฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา

อาจารย์ ดร.สมบัติ พุทธิพงษ์ศักดิ์

นิติศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เนติบัณฑิตไทย สำนักอบรมศึกษากฎหมายเนติบัณฑิตยสภา

นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

LL.M. in European Business Law, University of Aix-Marseille 3

นิติศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Facebook : DrSombat Peutthipongsapuc

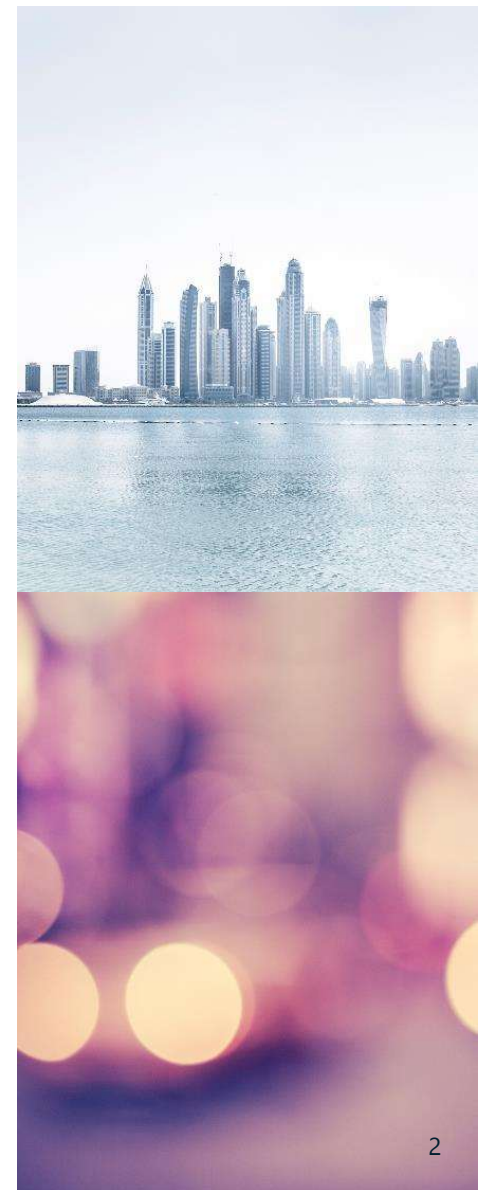
๒. การสอบสวน

ป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๖) พนักงานสอบสวน หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้อำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

พนักงานสอบสวน มี ๒ ประเภท คือ

- พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจสอบสวน มีอำนาจสอบสวนทั่วไปโดยเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด
- พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ มีอำนาจมีอำนาจรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด และมีอำนาจทำสำนวนและทำความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๔๐ และมาตรา ๑๔๑ วรรคท้าย

ป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๑๑) การสอบสวน หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ

ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอ และข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่านายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่านายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิดหรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับ ภายในเขตอำนาจของตนได้

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็น หรือเพื่อความสะดวก จึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน

ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน การดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้า ในท้องที่นั้น หรือผู้รักษาการแทน

ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นการไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่
- (๒) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง
- (๓) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป
- (๔) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน
- (๕) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหา กำลังเดินทาง
- (๖) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหายกำลังเดินทาง

พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้

ในกรณีข้างต้นพนักงานสอบสวนต่อไปนี้ เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

- (ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้ อยู่ในเขตอำนาจ
- (ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ

ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ ถ้าความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย ให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือจะมอบหมายหน้าที่นั้น ให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้

ในกรณีที่อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวน อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้

ให้พนักงานอัยการที่ได้รับมอบหมายให้เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือให้ทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวน บรรดาอำนาจและหน้าที่ประการอื่นที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการ

ในกรณีที่พนักงานอัยการทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำของพนักงานอัยการในเรื่องที่เกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐาน

ในกรณีจำเป็น พนักงานสอบสวนต่อไปนี้มีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่งจากอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน

- (๑) พนักงานสอบสวนซึ่งผู้ต้องหาถูกจับในเขตอำนาจ
- (๒) พนักงานสอบสวนซึ่งรัฐบาลประเทศอื่นหรือบุคคลที่ได้รับความเสียหายได้ร้องฟ้องให้ทำโทษผู้ต้องหา

เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน แล้วแต่กรณี เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ทำความเข้าใจตามมาตรา ๑๔๐ มาตรา ๑๔๑ หรือมาตรา ๑๔๒ ส่งพร้อมสำนวนไปยังอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน

ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดนั้นมีอำนาจชี้ขาด แต่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่รองอธิบดีกรมตำรวจขึ้นไปเป็นผู้ชี้ขาด

ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในระหว่างหลายจังหวัด ควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้อธิบดีกรมอัยการหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

การรอกำชี้ขาดนั้น ไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑/๑ สำหรับการสอบสวนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานตำรวจ ในกรณีที่ไม่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันหรือในกองบัญชาการเดียวกันควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้ผู้บัญชาการซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนนั้นเป็นผู้ชี้ขาด

การรอกำสั่งชี้ขาด ไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

ฎ.๒๓/๒๕๑๓ ในกรณีเหตุเกิดในท้องทะเล เมื่อไม่แน่ชัดว่าเกิดขึ้นในเขตท้องที่ใดแน่ พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ผู้เสียหายมาแจ้ง ย่อมมีอำนาจทำการสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๑) และศาลที่ท้องที่สอบสวนนั้นอยู่ในเขตอำนาจ มีอำนาจพิจารณาคดีได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒ (๑) (๒)

ฎ.๑๓๑๔/๒๕๑๓ จำเลยถูกกล่าวหาในความผิดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่า จำเลยออกเช็คพิพาทมอบให้บริษัทผู้เสียหายในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง แต่เมื่อบริษัทผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักโดยอ้างว่า จำเลยออกเช็คพิพาทให้บริษัทผู้เสียหายในท้องที่อำเภอบางรัก จังหวัดพระนคร และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักเชื่อเช่นนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรักย่อมมีอำนาจสอบสวน ความผิดนั้นได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรค ๒ และเมื่อสอบสวนแล้ว พนักงานอัยการย่อมมีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ไม่ต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๗๐๒-๑๗๐๓/๒๕๒๓ (ประชุมใหญ่) จำเลยออกเช็คของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาดินแดง ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่เขต พญาไท กรุงเทพมหานคร ให้แก่โจทก์ร่วม เมื่อเช็คถึงกำหนดโจทก์ร่วมนำเช็คนั้นไปเข้าบัญชีที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาบางนาเพื่อเรียกเก็บ เงินตามเช็ค ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด สาขาดินแดง ปฏิเสธไม่จ่ายเงินตามเช็คนั้น โจทก์ร่วมได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานี ตำรวจภูธร อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ให้ดำเนินคดีกับจำเลยโดยอ้างว่า จำเลยออกเช็คให้โจทก์ร่วมที่ตำบลสำโรงใต้ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ดังนี้ แม้ความผิดมิได้เกิดขึ้นในท้องที่อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการเพราะธนาคาร ที่ปฏิเสธการจ่ายเงินมิได้ตั้งอยู่ในเขตอำเภอนั้นก็ตาม แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็อ้างว่าจำเลยกระทำความผิดในเขตอำเภอพระประแดง โดยออก เช็คในท้องที่นั้น ถ้าเป็นความจริงก็ถือได้ว่า การกระทำความผิดอาญาได้กระทำลงในท้องที่อำเภอพระประแดงต่อเนื่องกับการกระทำความผิด ในท้องที่ที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอพระประแดงย่อมมีอำนาจสอบสวน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ (๓) พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการมีอำนาจฟ้อง และศาลจังหวัดสมุทรปราการย่อมมีอำนาจชำระคดี ตามมาตรา ๒ เมื่อศาลอุทธรณ์ยังมีได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าว ศาลฎีกาย้อนสำนวนไปให้พิจารณาพิพากษาใหม่

ฎ.๑๔/๒๕๒๔ ปัญหาที่ว่าที่พิพาทอันเป็นที่เกิดเหตุในคดีนี้อยู่ในเขตท้องที่อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก หรือว่าอยู่ในท้องที่กิ่งอำเภอลานกระบือ จังหวัดกำแพงเพชรนั้น ปรากฏว่าทางจังหวัดกำแพงเพชรและจังหวัดพิษณุโลกได้ตั้งคณะกรรมการทำการพิจารณาแนวเขตของจังหวัดทั้งสองนี้แล้ว ผลการพิจารณาไม่อาจชี้ขาดได้ว่าอยู่ในท้องที่ใดแน่ จึงเป็นกรณีที่ไม่แน่ว่าการกระทำผิดได้กระทำในท้องที่ใดระหว่างหลายท้องที่ ฉะนั้นพนักงานสอบสวนอำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนในท้องที่ที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๑)

ฎ.๑๘๘๕/๒๕๒๓ จำเลยมีเครื่องตวง เครื่องชั่ง ซึ่งไม่ถูกต้องตามความประสงค์ทุกประการของพ.ร.บ.มาตราชั่งตวงวัดไว้ในความครอบครองตั้งแต่อำเภอวัดโบสถ์ จังหวัดพิษณุโลก ตลอดมาจนกระทั่งถูกจับที่อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดต่อเนื่อง และกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ดังกล่าว เมื่อจำเลยถูกจับในท้องที่อำเภอคีรีมาศ จังหวัดสุโขทัย และได้มีการสอบสวนโดยชอบแล้ว พนักงานอัยการจังหวัดสุโขทัย จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยต่อศาลจังหวัดสุโขทัยได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒

ฎ.๑๖๕๕/๒๕๓๐ จำเลยเป็นลูกจ้างของโจทก์ร่วม มีหน้าที่เก็บเงินจากลูกหนี้ของโจทก์ร่วมที่อยู่ต่างจังหวัดแล้วส่งมอบให้โจทก์ร่วม ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางรัก จำเลยรับเงินจากลูกหนี้ของโจทก์ร่วมในอีกท้องที่หนึ่งแล้วไม่ส่งมอบให้โจทก์ร่วม จึงเป็นการไม่แน่ว่าจำเลยทำการยกยอกทรัพย์ของโจทก์ร่วมในท้องที่ใด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางรัก จึงมีอำนาจสอบสวน

ฎ.๑๐๕/๒๕๓๔ ขณะฟ้องพันตำรวจโท อ. เป็นสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของตนได้ ตามที่ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสอง บัญญัติไว้ พันตำรวจโท อ.จึงเป็นพนักงานสอบสวนตามความหมายของป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๖) ซึ่งป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคนการดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น...” ดังนั้น พันตำรวจโท อ.ในฐานะสารวัตรใหญ่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งอันถือได้ว่าเป็นพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น ย่อมมีอำนาจในการสอบสวน ให้ประกัน และฟ้องคดีในนามโจทก์ซึ่งเป็นตำแหน่งเจ้าพนักงานตามป.วิ.อ.เกี่ยวกับสัญญาประกันที่ผู้ประกันทำไว้ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งได้ ไม่มีกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับใดระบุอำนาจและหน้าที่ไว้ว่าพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนคดีเท่านั้นที่มีอำนาจฟ้องคดีได้

ฎ.๑๕๖๓/๒๕๓๕ จำเลยจะเดินทางกลับประเทศไทย ผู้เสียหายได้ฝากทรัพย์สินมากับจำเลยเพื่อฝากให้ภริยาผู้เสียหายในประเทศไทย ต่อมาผู้เสียหายเดินทางกลับมามีประเทศไทยได้ไปทวงถามที่บ้านจำเลยที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี จำเลยบอกว่าจะคืนให้ภายหลัง แล้วจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝาก มูลความผิดฐานยกยอกทรัพย์เกิดเมื่อจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝากทรัพย์ เหตุจึงเกิดที่อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี ประเทศไทย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอกุมภวาปีมีอำนาจสอบสวนได้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๑๑๘๐/๒๕๓๗ เมื่อการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์เกิดที่อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี แม้ความผิดฐานรับของโจรจะเกิดที่อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี แต่ก็มีความผิดที่ได้กระทำต่อเนื่องกัน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทรโยคจึงมีอำนาจสอบสวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในข้อหารับของโจรได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ และเมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอไทรโยค ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดกาญจนบุรี

ฎ.๓๔๓๐/๒๕๓๗ จำเลยถูกกล่าวหา ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค เหตุเกิดท้องที่ สภ.อ.เมืองนราธิวาส ปรากฏว่าจำเลยได้ไปแจ้งความที่ สภ.อ.สุไหงโก-ลก ว่า เช็คที่จำเลยถูกดำเนินคดีหายไปซึ่งเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จและฉ้อโกง พนักงานสอบสวน สภ.อ. เมือง-นราธิวาส ย่อมมีอำนาจสอบสวนจำเลยเกี่ยวกับความผิดฐานแจ้งความเท็จและฉ้อโกงได้ เพราะจำเลยถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๔) และโจทก์ย่อมฟ้องรวมในฟ้องเดียวกันได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๖๐ ทั้งความผิดฐานแจ้งความเท็จ มีอัตราโทษเบากว่าความผิดฐานฉ้อโกง และความผิด ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค แม้จะเป็นการกระทำความผิดต่างกรรมต่างสถานที่ แต่ก็ได้กระทำลงโดยจำเลยซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดคนเดียวกัน และเป็นความผิดเกี่ยวพันกัน ซึ่งจะฟ้องคดีทุกเรื่องต่อศาลที่มีอำนาจชำระในฐานะความผิดซึ่งมีอัตราโทษสูงกว่าก็ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๔ กรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๓ และมาตรา ๔ แห่งพ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.๒๕๒๐ โจทก์จึงฟ้องจำเลยในความผิดฐานแจ้งความเท็จโดยไม่ต้องขอผิดฟ้อง พร้อมกับความผิดฐานฉ้อโกงและความผิด ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค ที่ศาลจังหวัดนราธิวาสได้

ฎ.๑๒๐๔/๒๕๔๒ จำเลยขับรถยนต์กระบะบรรทุกรถจักรยานยนต์ ๒ คันของกลาง มุ่งออกจากจังหวัดปราจีนบุรีจะข้ามไปฝั่งประเทศกัมพูชา แล้วถูกเจ้าพนักงานตำรวจทางหลวง อำเภอกบินทร์บุรี ตรวจค้นและควบคุมตัวไว้ เมื่อทราบว่าผู้เสียหายได้แจ้งความไว้แล้วที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางว่ารถจักรยานยนต์ ของกลางถูกขโมยออกไป เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธร อำเภอเมืองลำปางจึงเดินทางไปร่วมจับกุมจำเลยกับเจ้าพนักงานตำรวจทางหลวงอำเภอกบินทร์บุรีดังกล่าว เมื่อผู้เสียหายเดินทางมาที่ทำการตำรวจทางหลวงอำเภอกบินทร์บุรี ตรวจดูรถจักรยานยนต์ที่ถูกยึดไว้ แล้วยืนยันว่ารถจักรยานยนต์ของกลางเป็นของผู้เสียหาย จึงชี้ให้จับกุมจำเลย เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางกับพวก ได้ร่วมจับกุมจำเลยและได้แจ้งข้อหาให้จำเลยทราบ โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจชั้นสัญญาบัตรของตำรวจทางหลวงและสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางร่วมจับกุมด้วย จึงถือว่าจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอ เมืองลำปางจับกุมโดยชอบแล้ว และการที่จำเลยกับพวกร่วมกันบรรทุกรถจักรยานยนต์ ๒ คัน ของกลางบนรถยนต์กระบะ เดินทางมาเขตอำเภอกบินทร์บุรีเพื่อจะนำไปจำหน่ายยังประเทศกัมพูชาก็เป็นการกระทำผิดฐานรับของโจรต่อเนื่องกันและกระทำต่อเนื่องกันและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนในท้องที่ที่เกี่ยวข้องกับเหตุที่เกิดขึ้น ทั้งยังมีเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางเป็นผู้ร่วมจับกุมจำเลยกับพวกในท้องที่อำเภอกบินทร์บุรีด้วย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม (ข) เพราะเป็นพนักงานสอบสวนในท้องที่ที่พบการกระทำผิดอยู่ก่อน โดยเริ่มสอบสวนตั้งแต่ยังจับตัวจำเลยกับพวกไม่ได้ แม้ภายหลังจะปรากฏว่าจำเลยกับพวกถูกจับกุมที่ท้องที่อำเภอกบินทร์บุรีก็ตาม ก็หาทำให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางพ้นจากการเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไปไม่ จึงมิใช่กรณีตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม (ก) ดังนั้นพนักงานอัยการ โจทก์จึงฟ้องจำเลยกับพวกที่ศาลจังหวัดลำปางได้ โดยถือว่ามี การสอบสวนโดยชอบแล้ว ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๓๓๓๓/๒๕๔๓ จำเลยให้ผู้ตายดื่มสารพิษที่บ้านพักของผู้ตาย ความผิดอาญาที่จำเลยกระทำให้เกิดขึ้นที่บ้านพักของผู้ตาย ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ส่วนที่ผู้ตายถึงแก่ความตายที่โรงพยาบาล พ. เป็นผลของการกระทำผิดความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี ตามป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสาม พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองมีอำนาจสอบสวน

ฎ.๔๖๓๔/๒๕๔๓ การที่จำเลยซื้อเมทแอมเฟตามีนให้ผู้อื่นเป็นความผิดฐานขายเมทแอมเฟตามีน แต่จำเลยมีที่อยู่และถูกจับที่บ้านในเขตอำเภอ น. และความผิดของจำเลยมิได้เกิดในเขตอำเภอ ด. พนักงานสอบสวนอำเภอ ด. จึงไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้ การสอบสวนคดีนี้จึงไม่ชอบด้วยป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องถือว่าคดีนี้ยังไม่มี การสอบสวน โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๑๒๖/๒๕๔๔ ว. ได้รับมอบอำนาจจากกรมการจัดหางานผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจโท บ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ แม้ต่อมาจำเลยที่ ๑ จะถูกจับกุมในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบึงกุ่ม แต่การที่ร้อยตำรวจโท บ. ได้รับคำร้องทุกข์ไว้ก่อนแล้ว จึงถือว่าเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอันเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนและมีอำนาจทำการสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคสาม (๖) และร้อยตำรวจโท บ. ยังได้ทำการสอบสวนตลอดมาในขณะที่ยังจับตัวจำเลยที่ ๑ ไม่ได้ จึงเป็นการสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐ หากจำต้องสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนท้องที่ที่จับได้ไม่

ฎ.๓๔๖๖/๒๕๔๗ กรณีเป็นการไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๑) และวรรคสอง ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว พนักงานสอบสวนที่จะเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนคดีดังกล่าวคือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับผู้ต้องหาได้อยู่ในเขตอำนาจตามวรรคสาม (ก) ของมาตราดังกล่าว คดีนี้ข้อเท็จจริงยังฟังไม่ชัดแจ้งว่าเหตุเกิดในท้องที่ใดแน่ว่าระหว่างอำเภอบัวใหญ่กับอำเภอแก้งสนามนาง แต่จำเลยถูกจับกุมที่อำเภอแก้งสนามนาง โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่หลายคนเป็นผู้ร่วมจับกุม ดังนั้น พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีนี้คือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอแก้งสนามนาง มิใช่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ เมื่อพ้นตำรวจตรี ว. สารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ ซึ่งมีใช้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้สรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องจำเลยคดีนี้ แล้วส่งไปพร้อมสำนวน เพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณาตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ.มาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑ ก็ถือว่าไม่ได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นโดยชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

ฎ.๒๘๘๐/๒๕๔๘ พ. ซึ่งเป็นอาและทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองดูแลผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขน แต่พนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งความร้องทุกข์เนื่องจาก พ. และผู้เสียหายพักอยู่ที่บ้านในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรตำบลคูคต จึงเท่ากับไม่มีการแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขน พ. จึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลคูคตว่าผู้เสียหายถูกจำเลยพรากตัวไป ต่อมาจำเลยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมได้ที่อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่ ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลคูคต จึงเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำ ความผิดก่อน จึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม (ข) มีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมสำนวนเพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณา ตามมาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑ ได้ การสอบสวนคดีนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย เมื่อพนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้องจำเลยคำฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย ศาลมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้

ฎ.๕๗๒๑/๒๕๔๘ การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการดังกล่าวเป็นความผิดหลายกรรม ซึ่งกระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองภูเก็ต ซึ่งเป็นท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๔) มิใช่ปัญหาที่ต้องพิจารณาในเรื่องเป็นความผิดต่อเนื่องหรือความผิดที่กระทำลงในหลายท้องที่ตามมาตรา ๑๕ (๒) (๓)

ฎ.๖๑๔๒/๒๕๔๘ ข้อเท็จจริงได้ความว่าเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมพบความผิดเกิดขึ้นในที่เกิดเหตุและจับกุมจำเลยในที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นเขตอำเภอเมืองภูเก็ต จึงเป็นกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่เกิดเหตุโดยชัดแจ้งแล้ว ไม่มีข้ออ้าง ข้อสงสัยหรือความเชื่อเกี่ยวกับที่เกิดเหตุที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงประการใด ข้ออ้างของโจทก์ที่ว่าเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมและพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญทำการจับกุมและทำการสอบสวนเพราะเชื่อโดยสุจริตว่าที่เกิดเหตุอยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวน เป็นกรณีที่อ้างว่าพนักงานสอบสวนอ้าง หรือเชื่อหรือเข้าใจว่าเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนครอบคลุมไปถึงที่เกิดเหตุ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญไม่รู้ว่าเขตอำนาจสอบสวนของตนครอบคลุมเขตพื้นที่เพียงใด ไม่ใช่กรณีที่พนักงานสอบสวนอ้างหรือเชื่อว่าความผิดได้เกิดในเขตอำนาจของตน ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญมีอำนาจสอบสวนได้ตามที่บัญญัติใน ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยไม่ใช่ผู้มีที่อยู่หรือถูกจับในเขตอำเภอไทยเจริญ ซึ่งเป็นเขตอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอไทยเจริญจึงไม่มีอำนาจสอบสวนและมีผลห้ามโจทก์ฟ้องคดี ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๗๕๖/๒๕๕๐ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ๕๗๐ เม็ด และจำหน่าย เมทแอมเฟตามีนดังกล่าว ๗๐ เม็ด แก่ผู้มีชื่อ และโจทก์นำสืบว่า เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยทั้งสองพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน ๕๐๐ เม็ด และจับพวกจำเลยเจ็ดคน พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนที่บุคคลทั้งเจ็ดซื้อจากจำเลยทั้งสองคนละ ๑๐ เม็ด ได้ที่บ้านจำเลยที่ ๒ ซึ่งอยู่ใน ท้องที่สถานที่ตำรวจนครบาลแสมดำ การมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและการจำหน่าย จึงเกิดในท้องที่สถานีตำรวจ นครบาลแสมดำทั้งสิ้น และ โจทก์มิได้ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ร่วมกระทำความผิดกับพวกจำเลยอีก ๒ คนที่ถูกจับในท้องที่สถานีตำรวจนคร บาลบางบอน การกระทำของจำเลยที่ ๑ ก็มีใช้ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ตาม ป. วิ.อ. มาตรา ๑๕ (๓) จึงอยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลแสมดำ ตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง ประกอบ มาตรา ๒ (๖) มิใช่อยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางบอนที่สอบสวนคดีนี้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ตามมาตรา ๑๒๐

ฎ.๓๒๔๐/๒๕๕๐ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ บัญญัติมีใจความว่า เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่อง และกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ คดีนี้การกระทำความผิด ฐานซ่อนเร้นเพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุม เกิดขึ้นต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ ตั้งแต่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก จนถึงอำเภอ บ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย พนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านด่านลานหอย จังหวัดสุโขทัย ซึ่งมีอำนาจสอบสวน ในความผิดฐานซ่อนเร้นเพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุมจึงมีอำนาจสอบสวนในความผิดฐานพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร อันเป็นความผิดที่กระทำต่อเนื่องกันซึ่งเกิดขึ้นในท้องที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก อีกด้วย

ฎ.๓๕๕๒/๒๕๕๑ เจ้าพนักงานตำรวจได้รับแจ้งจากสายลับว่า มีการขายยาเสพติดให้โทษที่บริเวณซอยข้างวัดยานนาวาซึ่งเป็น
ซอยตัน จึงได้ซุ่มคูอยู่บริเวณดังกล่าวเห็นนายขาวซึ่งมีอาการคล้ายคนติดยาเสพติดเดินออกมาจากซอยแล้วเดินข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม
ตำรวจเดินไปเรียกนายขาวไม่ทันเพราะนายขาวขึ้นรถแท็กซี่ไปก่อนตำรวจจึงขับรถจักรยานยนต์ตามไปและเรียกนายขาวให้ลงจากรถ
แท็กซี่โดยแสดงตนเป็นตำรวจตรวจค้นนายขาวพบยาเสพติดให้โทษจึงแจ้งข้อหานายขาวและจับกุมนายขาว ในท้องที่สถานีตำรวจนคร
บาลวัดพระยาไกร เมื่อจำเลยมียาเสพติดให้โทษของกลางตั้งแต่ออกเดินทางจากซอยข้างวัดยานนาวาซึ่งอยู่ในเขตอำนาจสอบสวน
ของ สน.ยานนาวาและครอบครองยาเสพติดให้โทษดังกล่าวตลอดมาจนกระทั่งถูกจับกุมได้ในท้องที่รับผิดชอบของ สน.วัดพระยา
แม่สถานที่เกิดเหตุมิได้อยู่ในเขตอำนาจสอบสวนของสน.ยานนาวา พนักงานสอบสวน สน.ยานนาวา ก็มีอำนาจสอบสวนได้เพราะเป็น
ความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างกัน พนักงานสอบสวนในทุกท้องที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้นมีอำนาจสอบสวนได้ ส่วน ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕
วรรคสอง (ก) ที่บัญญัติว่า ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้วพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่
ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจ เป็นการกำหนดให้ต้องมีพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำคดี หากมีปัญหากันในระหว่างพนักงานสอบสวน
หลายท้องที่ที่มีอำนาจสอบสวนเท่านั้น มิได้หมายความว่า พนักงานสอบสวนที่เคยมีอำนาจสอบสวนอยู่แล้วต้องหมดอำนาจไปเพราะ
บทบัญญัติของมาตรานี้ ดังนั้น พนักงานสอบสวน สน.ยานนาวาย่อมมีอำนาจสอบสวนคดีนี้

ฎ.๑๔๕๔๔/๒๕๕๑ คดีนี้จำเลยทั้งสองร่วมกันพรากผู้เสียหายที่เป็นผู้เยาว์ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน แล้วจำเลยทั้งสองได้ร่วมข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรสาคร กรณีเป็น
เรื่องที่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป จึงเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงใน
ท้องที่ต่าง ๆ กัน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) และ (๔) พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้
เมื่อผู้เสียหายไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิด และพาเจ้าพนักงาน
ตำรวจสถานีตำรวจดังกล่าวไปจับจำเลยทั้งสองที่ท้องที่อำเภอเมืองสมุทรสาครในทันทีทันใด แล้วนำจำเลยทั้งสองไปส่งมอบแก่พนักงาน
สอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนดำเนินคดี เห็นได้ว่า ขณะที่ผู้เสียหายแจ้งความยังจับกุมตัวจำเลยทั้งสองไม่ได้ ท้องที่ที่พบ
การกระทำความผิดก่อนคือ สถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนซึ่งเป็นท้องที่ที่พบ
การกระทำความผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสอง (ข) ดังนั้น พนักงาน
สอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียนจึงมีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง ส่งไปพร้อมสำนวน
เพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑ ถือได้ว่าการสอบสวนความผิดนั้นโดยชอบ ตาม ป.วิ.อ.
มาตรา ๑๒๐ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๖๒๕/๒๕๕๒ จำเลยกระทำความผิดหลายกรรมซึ่งกระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน โดยความผิดตามฟ้องข้อ (ก) (ข) และ (ค) กระทำในท้องที่สถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จ ส่วนความผิดตามฟ้องข้อ (ง) และ (จ) กระทำลงในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปาง พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๔) ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จจึงมีอำนาจสอบสวน ส่วนที่ จ. ได้ไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปาง และเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางจับกุมจำเลยเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๕ นั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า เป็นเรื่องของการร้องทุกข์และจับกุมจำเลยที่ได้กระทำจากผู้เสียหายเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๔๕ โดยเหตุเกิดที่หมู่บ้าน ก. ตำบลพระบาท อำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปาง ดังนั้น แม้จะมีการจับกุมจำเลยได้ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางก่อน แต่ก็เป็นการจับกุมจำเลยสำหรับการกระทำผิดอาญาคนละกรรมกับคดีนี้ กรณีจึงถือไม่ได้ว่าพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองลำปางเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสอง (ก) เมื่อมีการจับกุมจำเลยในท้องที่สถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๕ ร้อยตำรวจเอก บ. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรตำบลบ้านเสด็จจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ การสอบสวนเป็นไปโดยชอบและพนักงานอัยการโจทก์มีอำนาจฟ้อง

ฎ.๔๓๓๗/๒๕๕๔ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางเขน จับกุม ว. ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนจำนวนหนึ่งเป็นของกลาง จึงได้วางแผนให้ ว. โทรศัพท์สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยและ ป. อีก จนจับกุมจำเลยและ ป. ได้ในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ กรณีจึงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องเกี่ยวพันกันทั้งในท้องที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนซึ่งเป็นท้องที่ที่ ว. โทรศัพท์สั่งซื้อและสถานีตำรวจนครบาลบางซื่อ ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับกุมจำเลย และ ป. พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวน ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขนจึงมีอำนาจสอบสวนได้โดยชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๓) การสอบสวนจึงเป็นไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๑๒๐๑/๒๕๕๕ แม้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ถูกจับกุมในท้องที่สถานีตำรวจภูธรพระประแดง แต่ก่อนหน้านั้นจำเลยที่ ๑ ถูกจับกุมพร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวนหนึ่งในท้องที่สถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ ซึ่งจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ อยู่ ณ บริเวณที่เกิดเหตุในท้องที่ดังกล่าวและมีพฤติการณ์ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย แต่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ขับรถที่มีเมทแอมเฟตามีนของกลางอีกจำนวนหนึ่งหลบหนีไปและถูกจับกุมในท้องที่สถานีตำรวจภูธรพระประแดง ย่อมถือว่าเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องในท้องที่ทั้งสองแห่งพนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งในสองแห่งนั้นย่อมมีอำนาจสอบสวนได้ และเมื่อจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เป็นคู่คดีกับจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นตัวการและถูกจับกุมได้ก่อนแล้ว พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรพระสมุทรเจดีย์ย่อมเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ และพนักงานอัยการย่อมมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ฎ.๓๑๓๐/๒๕๕๖ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หาได้มีอำนาจที่จะตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม รายงานการสอบสวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็มีได้ข้อมูลความผิดฐานนี้ การที่อนุกรรมการไต่สวนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนในความผิดฐานนี้มาด้วย จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบ และแม้การสอบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงซึ่งผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดกำแพงเพชรแต่งตั้งจะพบการกระทำความผิดฐานนี้ ก็มีใช้การสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนเมื่อพนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อหานี้ให้จำเลยทราบ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดฐานดังกล่าว

ฎ.๑๖๔๕๓/๒๕๕๓ ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาไว้ก่อนแล้ว ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนได้รับแจ้งความร้องทุกข์จากผู้เสียหายว่าถูกคนร้ายลักพาตัวและจับกุมจำเลยทั้งสามได้ก็นำจำเลยทั้งสามส่งให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาดำเนินการต่อไป เพราะข้อหาลักทรัพย์มีผู้เสียหายร้องทุกข์ไว้แล้ว ดังนี้ แม้ความผิดฐานลักทรัพย์กับความผิดฐานรับของโจรเกิดขึ้นต่างท้องที่กันก็ตาม แต่ก็มีความผิดต่อเนื่องกัน พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องย่อมมีอำนาจสอบสวนได้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาจึงมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาที่เกิดขึ้นกับทรัพย์ของผู้เสียหายได้ ไม่ว่าจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร การสอบสวนในความผิดฐานรับของโจรจึงชอบแล้ว

ฎ.๒๖๗๕/๒๕๕๕ แม้โจทก์ร่วมทำสัญญาในนามบริษัท อ. มิใช่กระทำในนามส่วนตัว แต่เป็นไปเพื่อกิจการของบริษัท อ. ซึ่งโจทก์ร่วมเป็นเจ้าของ และโจทก์ร่วมอ้างว่าถูกจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สัญญาหลอกลวงให้โอนเงินชำระค่าข้าว แล้วจำเลยที่ ๑ ไม่ดำเนินการจัดส่งข้าวสารให้ตามสัญญา โจทก์ร่วมในฐานะผู้แทนบริษัท อ. จึงได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยที่ ๑ ย่อมเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย มีอำนาจร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่สัญญา และมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการได้ โจทก์ร่วมดำเนินการติดต่อซื้อขายข้าวสารจากจำเลยที่ ๑ ในประเทศไทย และมีการติดต่อผ่านทางโทรศัพท์ และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในขณะที่โจทก์ร่วมอยู่ต่างประเทศ ซึ่งจำเลยที่ ๑ อยู่ในประเทศไทย การที่จำเลยที่ ๑ พுகหลอกลวงโจทก์ร่วมให้หลงเชื่อ และมีการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยที่ ๑ ที่ประเทศไทย แม้จะมีการส่งมอบเงินจำนวนหนึ่งในต่างประเทศก็ตาม แต่มีการกระทำส่วนหนึ่งอยู่ในประเทศไทย จึงไม่ใช่เป็นการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร ซึ่งพนักงานอัยการต้องเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐

ฎ.๓๑๑๘/๒๕๕๘ โจทก์ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน โดยเหตุเกิดที่ตำบลนากลาง อำเภอนากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู และแขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร และประเทศสิงคโปร์ เกี่ยวพันกัน จึงเป็นกรณีการกระทำของจำเลยเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่าง ๆ กัน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘ (๔) พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจึงเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับจำเลยได้อยู่ในเขตอำนาจ ไม่ใช่กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดอาชญากรรมไทยอย่างเดียว ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ ซึ่งอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ คดีนี้ ตามฟ้องจับจำเลยได้เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๓ และนำส่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนแล้ว การสอบสวนจึงเป็นไปโดยชอบ และโจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้

ฎ.๖๕๕๒/๒๕๕๘ คดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จำเลยพ.ร. ผู้เสียหายจากประเทศไทยส่งออกไปนอกราชอาณาจักรยังประเทศญี่ปุ่น แล้วหวังเหนี่ยวรั้งไว้และจัดให้อยู่อาศัยในประเทศญี่ปุ่นเพื่อให้ผู้เสียหายทำการค้าประเวณีที่สถานที่การค้าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่น โดยการฉ้อฉลและใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย เพื่อบังคับข่มขู่ให้ผู้เสียหายกระทำการค้าประเวณี หรือเพื่อสนองความใคร่หรือสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการลำเอียงเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใดอันเป็นการมิชอบ เพื่อจำเลยจะได้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้เสียหาย โดยผู้เสียหายไม่ยินยอมและไม่สามารถขัดขืนได้ เหตุเกิดที่ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นหลายท้องที่เกี่ยวพันกัน อันเป็นการกระทำความผิด ตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖, ๕๒ พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตรา ๘ ป.อ.มาตรา ๒๘๓ การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการกระทำความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทย และได้กระทำความผิดอาชญากรรมไทยด้วย ซึ่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือจะมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า อัยการสูงสุดมอบหมายให้พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ทำการสอบสวน โดยให้พนักงานอัยการ สำนักงานคดีอาญาร่วมทำการสอบสวน และให้ผู้บังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์หรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดังนี้ พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ จึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๕๓๒๑/๒๕๕๕ เมื่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสารภีได้รับคำร้องทุกข์คดีนี้ รวบรวมพยานหลักฐานแล้วเชื่อว่าจำเลย กระทำความผิด จึงออกหมายเรียกให้จำเลยมาพบ จากนั้นจำเลยเข้ามาพบตัวต่อพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร อำเภอสารภียอมมีอำนาจสอบสวนความผิดกรรมที่เกิดขึ้นในท้องที่สถานีตำรวจภูธรสันกำแพงด้วย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง (๔) และเมื่อเป็นกรณีจับผู้ต้องหาไม่ได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรสารภีซึ่งได้รับคำร้องทุกข์ไว้เป็นผู้พบการกระทำผิดก่อน จึงเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนที่จะสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการ ตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง (ข)

ฎ.๔๕๘/๒๕๖๐ ก่อนจับกุมจำเลยในคดีนี้ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด พบการกระทำความผิดของ ม. และ บ. ก่อน จึงมีการขยายผลสืบสวนและมีการวางแผนให้ ม. และ บ. โทรศัพท์ไปสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจากผู้ค้ายาเสพติดชาวลาว โดยมีการ ตกลงซื้อขายและนัดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกันที่สถานีขนส่งอำเภอเมืองร้อยเอ็ด แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมนำกำลังไปดักรอ รอแล้วมีการนัดหมายเปลี่ยนสถานที่ส่งมอบเป็นสถานีขนส่งอำเภอโพนทอง เจ้าพนักงานตำรวจจึงติดตามไปจนกระทั่งสามารถติดตาม จับกุมจำเลยพร้อมเมทแอมเฟตามีน ๓,๘๘๕ เม็ด ของกลาง ได้ที่สถานีขนส่งอำเภอโพนทอง กรณีจึงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำ ต่อเนื่องเกี่ยวพันกันทั้งในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นท้องที่ที่ บ. โทรศัพท์ติดต่อซื้อเมทแอมเฟตามีนและสถานี ตำรวจภูธรโพนทองซึ่งเป็นท้องที่ที่จับกุมจำเลยได้ เช่นนี้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจสอบสวน คดีนี้ได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ดจึงมีอำนาจสอบสวนคดีนี้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) การสอบสวนยอม เป็นไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

ญ.๔๗๓๒/๒๕๖๐ จำเลยร่วมรับรู้ถึงการประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของ บ. และ ม. ตลอดจน อีกทั้งจำเลยยังเป็นผู้ลงลายมือชื่อในฐานะผู้เข้าที่ทำการของ บ. และเช่าหมายเลขโทรศัพท์จากบริษัท ช. เพื่อดำเนินการติดต่อธุรกิจของ บ. ซึ่งก็คือการติดต่อซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งยังสามารถทำการแทน บ. ตั้งแต่การเข้าสถานที่ตั้งที่ทำการ และซื้อหลักทรัพย์จากบริษัทที่ออกหลักทรัพย์และกลุ่มของ บ. แล้วนำมาจำหน่ายต่อให้แก่นักลงทุน รวมทั้งออกไปหุ้नให้แก่ลูกค้าทั่วไป พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลย แสดงให้เห็นว่า จำเลยกับบุคคลที่ยังไม่ปรากฏชัดเป็นตัวการร่วมกันกระทำความผิดฐานประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ประเภทเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์และค้าหลักทรัพย์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๕๐, ๒๘๕ ประกอบ ป.อ.มาตรา ๘๓ การกระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชน ตาม ป.อ.มาตรา ๓๔๓ ตั้งแต่โทรศัพท์หลวงลงผู้เสียหายทั้งสี่ขณะที่ผู้เสียหายทั้งสี่อยู่ที่ประเทศออสเตรเลียจนกระทั่งผู้เสียหายทั้งสี่โอนเงินเข้าบัญชีที่เขตบริหารพิเศษฮ่องกงเป็นความผิดที่กระทำนอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐ เมื่อพันตำรวจโท อ. เสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นเพื่อขอให้อัยการสูงสุดมอบหมายให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ต่อมาอัยการสูงสุดมีคำสั่งมอบหมายให้พนักงานสอบสวนตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบ ถือว่าคณะพนักงานสอบสวนดังกล่าวมีอำนาจทำการสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง การสอบสวนในคดีนี้จึงชอบด้วยกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฎ.๑๖๕๑/๒๕๖๑ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอม ได้รับมอบหมายให้ดำเนินคดีแก่จำเลยคดีนี้ในความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ต่อมาพนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง ได้มีหนังสือแจ้งว่า จำเลยได้ไปเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาลจังหวัดพัทลุง ซึ่งอยู่ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทลุง และกลับทำให้การในชั้นสอบสวนในข้อสาระสำคัญแห่งคดีโดยมีเจตนาช่วยเหลือจำเลยทั้งสองในคดีดังกล่าว ขอให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยในความผิดฐานเบิกความเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล ต่อมาพนักงานอัยการมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาเพิ่มเติมแก่จำเลยว่า เบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาล กรณีจึงเป็นการไม่แน่ว่าการกระทำของจำเลยในความผิดฐานแจ้งความเท็จและเบิกความเท็จได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕ (๑) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอมจึงมีอำนาจสอบสวน

ฎ.๕๕๕๓/๒๕๖๒ ป. โอนเงินให้จำเลยโดยใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และตู้เบิกถอนเงินสดอัตโนมัติ ขณะอยู่ที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี และปรากฏมีเครดิตยอดเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่กรุงเทพมหานคร การป้อนคำสั่งให้โอนเงินเกิดขึ้นที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เงินอันเป็นต้นเหตุของการกระทำความผิดฐานยักยอกจึงหลุดพ้นจากความครอบครองของ ป. และเข้าไปอยู่ในความครอบครองของจำเลยตั้งแต่ขณะ ป. สั่งโอนเงิน จำเลยสามารถถอนเงินจากสถานที่ใดเวลาใดนับจากที่ได้รับโอนเงินทันที ดังนั้น อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดฐานยักยอก พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจท่าม่วง จึงมีอำนาจสอบสวน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสอง (ข)

ฎ.๖๕๕๖/๒๕๖๒ กรณีความผิดฐานฉ้อโกง ตาม ป.อ.มาตรา ๓๔๑ นั้น คดีนี้จำเลยถือว่า ผู้เสียหายร้องทุกข์ขอให้ดำเนินคดีแก่ จำเลยต่อพนักงานสอบสวนภูธรเมืองพิษณุโลกซึ่งเป็นผู้รับแจ้งความ จึงเป็นผู้พบการกระทำความผิดก่อนและเป็นพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรชาติตระการ ไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ การสอบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง นั้น เห็นว่า ความผิดฐานฉ้อโกงคดีนี้ได้สำเร็จแล้วเมื่อจำเลยนำรถยนต์ที่เข้าซื้อไปจากผู้เสียหาย ที่อำเภอ ชาติตระการ การกระทำของจำเลย จึงไม่ใช่ความผิดต่อเนื่องที่ได้กระทำในหลายท้องที่ เมื่อเหตุเกิดในท้องที่อำเภอชาติตระการ และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรชาติตระการซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ วรรคสาม เป็นผู้ดำเนินการสอบสวน การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย ย่อมมีผลให้พนักงานอัยการ โจทก์ มีอำนาจฟ้องจำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐

ฎ.๒๔๐/๒๕๖๓ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยร่วมกับ ป. มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และโจทก์นำสืบว่า เจ้าพนักงาน ตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรี จับกุม ป. พร้อมเมทแอมเฟตามีนกับทรัพย์สินอื่นอีกหลายรายการเป็นของกลางได้ที่ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี โดย ป. ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจากอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อนำไป จำหน่ายที่จังหวัดตราด การกระทำของจำเลยตามฟ้องเป็นความผิดต่อเนื่องและเป็นการกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆ เกินกว่าท้องที่ หนึ่งขึ้นไป ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ (๓) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๓ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรี โจทก์มีอำนาจฟ้อง

ฎ.๓๔๕/๒๕๖๘ การที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่ ท. ว่าพรากรผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย และแจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งหกว่าร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง เห็นได้ว่า ท.และจำเลยทั้งหก ไม่ได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดร่วมกัน แต่กระทำความผิดต่างคราวและต่างเจตนาแยกต่างหากจากกัน ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องคดีนี้ว่า เหตุเกิดที่ตำบลหนองสังข์ อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ โดยไม่ได้บรรยายว่าเหตุเกิดที่ตำบลช่องสามหมอ อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ เกี่ยวพันกันด้วยแต่อย่างใด การกระทำความผิดของจำเลย ทั้งหกจึงไม่มีลักษณะเกี่ยวเนื่องกันในหลายท้องที่ ทั้งการกระทำความผิดเพียง กรรมเดียวไม่ใช่หลายกรรม ตาม ปวิอ.มาตรา ๑๕ (๓) และ (๔) เมื่อคดีนี้จำเลยทั้งหกถูกฟ้องว่าร่วมกันกระทำความผิดในกระท่อมนา ที่เกิดเหตุตั้งอยู่ที่ตำบลหนองสังข์ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจการสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรหนองสังข์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร หนองสังข์จึงเป็นผู้มีอำนาจสอบสวน การที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแก้งคร้อ เป็นผู้สอบสวนคดีนี้ จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ย่อมไม่มีอำนาจฟ้อง

